

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. O.**, zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019, č. j. 2 Az 7/2017-53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019, č. j. 2 Az 7/2017 - 53, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., **se určují** částkou 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019, č. j. 2 Az 7/2017 - 53, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-VL16-2016, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 5. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 31. 5. 2016 poskytl údaje k podané žádosti

a konkrétně uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, narodil se v obci Novograd-Volynskij, je bez politické příslušnosti, bez víry, ženatý, má 5 dětí, jako poslední místo bydliště uvedl Kyjev. Do České republiky přiletěl z Kyjeva dne 26. 5. 2016. V minulosti na území států EU nepobýval. Coby profesionální voják se účastnil mírových misí v Libérii, Kosovu a v Sierra Leone. Za důvod podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice označil obavy z trestního stíhání pro dezertérství, neboť jako voják odešel z armády, i když ho nechtěli pustit. Nedali mu žádné doklady, nevrátili mu ani vojenskou knížku. Obyvatelé sympatizující s Ruskem mu v Kyjevě nadávali, že zabíjel Rusy a ruské děti. Bojoval na straně Ukrajiny.

[3] V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 5. 2016 žalobce mimo jiné uvedl, proč se stal profesionálním vojákem, proč se účastnil zahraničních misí (velmi dobře placená práce), jaké úkoly v rámci svého nasazení v oblasti ozbrojeného konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny (ukrajinským složkami zvaná „oblast antiteroristických operací“, dále též „ATO“) plnil. Přísluhu složil v červenci 1999. Poslední kontrakt s armádou podepsal na období od 14. 2. 2012 do 14. 2. 2017. Vypovědět ho mohl ze zdravotních důvodů, v případě vážného onemocnění blízkých příbuzných, kvůli dětem. Kvůli dětem chtěl odejít, ale představitelé armády ho nechtěli pustit. Ani těm, co kontrakt skončí, podle jeho výpovědi neumožní odejít. Jeho problémy s armádou začaly na konci dubna 2016. Příliš mnoho viděl, lidi pro nic za nic umírají, oficiální zprávy klamou a lžou. Žalobce pracoval s čísly, s údaji, věděl například, že určitý den zemřelo v bojích 5 mužů, ale oficiálně bylo uvedeno, že toho dne nedošlo k žádným ztrátám. Muži umírají, ale vláda a média informují o něčem jiném. Měl už všeho dost, a proto se začal hádat s nadřízenými. Sdílel jim, že se obrátí na sdělovací prostředky, ale narazil, vyhrožovali mu vězením a vším možným. Říkali, že z něj udělají vlastizrádce, dezertéra. Chtěli po něm, aby byl zticha a dělal, co chtějí. Nakonec dne 4. 5. 2016 přece jen souhlasili s jeho propuštěním, nicméně když si jel žalobce vyzvednout propouštěcí dokumenty, nechtěli mu je vydat. Mluvil s ním náčelník, vojenský prokurátor, příslušník tajné služby SBU. Nevěřili mu, že neprozradí vojenské tajemství. Slíbili mu, že když se vrátí, na vše zapomenou a bude pro ně moci dále pracovat. Představoval pro ně hrozbu. Neví, zda je v současné době v armádě zaměstnán, nebo ne. Trestní stíhání proti němu vedeno není, ale hrozí mu obvinění z dezertérství, vlastizrady, vyzrazení tajných informací, proti kterému se bude těžké bránit. Nepomůže mu ani advokát, důkazy by byly proti němu a svědci by z obavy z možných problémů nesvědčili v jeho prospěch. Další možností je, že až se žalobce vrátí, tak ho pošlou do oblasti ATO. V Kyjevě žije žalobcova manželka, proto se tam za ní přestěhoval z oblasti ATO. Měl tam problémy se sousedy, vyhrožovali mu fyzickým napadením, fyzickou likvidací, že mu zlomí ruce či nohy. Nemohl ani pracovat, protože nemá žádné dokumenty. Odcestovat do České republiky se rozhodl na doporučení známých, kterým se v České republice líbilo.

[4] V rámci seznámení se s poklady rozhodnutí stěžovatel doplnil informace od své jednotky, kde v té době stále sloužil jeho bratr. Bojová pozice jednotky byla každodenně ostřelována těžkými zbraněmi, přičemž docházelo ke zraněním i zabitím vojáků. Dále stěžovatel doplnil, že výhrůžky jeho rodině od ruskojazyčných obyvatel v Kyjevě pokračovaly. Jeho manželce a dětem bylo vytýkáno, že byt, kde bydlí, obývají nezákonně, pokusili se je dokonce za účasti osob v policejních uniformách vystěhovat. Zabránila tomu až policejní hlídka, která u jednoho z útočníků našla nůž. Nakonec se žalobce dozvěděl, že tito lidé nebyli nijak potrestáni a byli propuštěni na svobodu. Žalobce se v ČR nechal

pokračování

pokřtít a vstoupil do Církve Ježíše, přičemž její zásady mu nyní brání sloužit se zbraní a účastnit se ozbrojeného konfliktu.

[5] Na podporu svých tvrzení žalobce ve správním řízení doplnil listiny týkající se jeho působení v ukrajinské armádě, konkrétně potvrzení o bezprostřední účasti v protiteroristické operaci na obranu nezávislosti, suverenity a územní celistvosti Ukrajiny, potvrzení o službě v Libérii a ocenění ukrajinského ministerstva obrany za svědomitou službu III. stupně.

[6] Ve výše zmiňovaném rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že snaha odejít ze služby ve vojsku není sama o sobě důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost tuto službu vykonávat stěžovatel stvrdil složením přísahy a uzavřením kontraktu. Jedná se o státně-zaměstnanecký poměr specifického druhu. Podle Příručky UNHCR k postupům a kritériím pro určování postavení uprchlíka *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“*. Žalovaný neshledal v samotné povinnosti vojenské služby, zvláště u profesionálního vojáka, žádné znaky diskriminace či jiného typu pronásledování z azylově relevantních důvodů. Strachem z pronásledování podle žalovaného není ani obava žalobce z možného trestního stíhání. Z výpovědi žalobce podle žalovaného navíc jednoznačně vyplynulo, že byl žalobci služební poměr v armádě ukončen, pouze nedostal příslušné propouštěcí dokumenty, přičemž Ukrajinu opustil, aniž by se je pokusil legálně získat. Žalobcovo tvrzení, že by mohl být na Ukrajině trestně stíhán, považuje žalovaný za pouhou, ničím nedoloženou spekulaci. Dezertér by mohl být považován za uprchlíka, pokud by bylo prokázáno, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z azylově relevantních důvodů. To však žalobce dle názoru žalovaného netvrdil a ani žalovaný k takovému závěru nedospěl. Pokud jde o stěžovatelovu konverzi k Církvi Ježíšově, žalovaný uvedl, že na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní) služby, která je obvykle vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit vojenskou službu z náboženských důvodů. Pokud by byl stěžovatel povolán do vojenské služby, může deklarované přijetí víry uvést a požádat o výkon náhradní služby. V případě dobrovolného nastoupení v rámci profesionálních jednotek pak žalobce může svou situaci vyřešit tím, že daný kontrakt již nepodepíše. Dle prohlášení bývalého prezidenta Ukrajiny Porošenka ze dne 2. 11. 2016 nejsou již na linii dotyku znepřátelených stran konfliktu na jihovýchodní Ukrajině žádní mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci, kteří již byli začleněni do armády nebo Národní gardy, a profesionální příslušníci armády.

[7] Pokud jde o jednání soukromých osob vůči stěžovatelově rodině, nemá dle žalovaného takový charakter, intenzitu či opakovanost, aby ho bylo možné považovat za pronásledování. Dle dostupných informací o zemi původu existuje na Ukrajině dostatek právních i jiných nástrojů k ochraně před takovým jednáním, což se projevilo i v této věci, kdy státní orgány na žádost stěžovatelovy rodiny zcela správně zasáhly a zabránily jejímu vystěhování z bytu. Proti postupu policejních orgánů lze navíc podat stížnost u okresního nebo oblastního ministerstva vnitra, tyto možnosti stěžovatel před svým odjezdem ze země původu nevyužil.

[8] Žalovaný z obdobných důvodů dospěl k závěru, že stěžovateli nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu a tudíž mu nemůže být udělena doplňková ochrana dle

tohoto ustanovení. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení ostatních forem mezinárodní ochrany, přičemž konstatoval, že takovým důvodem není snaha o legalizaci pobytu v ČR.

[9] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž zopakoval, že má odůvodněný strach z pronásledování, tj. ze msty příslušníků armády a dále z toho, že bude obviněn z dezertérství, vlastizrady nebo šíření vojenského tajemství, a také z pronásledování ze strany soukromých osob z toho důvodu, že byl příslušníkem armády účastnícím se ozbrojeného konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny, a má obavy, že mu nebude poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů.

[10] Žalovaný podle žalobce nevzal v potaz, že na žalobce byl vyvíjen psychický nátlak ze strany příslušníků ukrajinské armády coby organizační a bezpečnostní složky státu, takže ukrajinské orgány nebudou mít zájem zajistit žalobci řádný proces, aby pravdivé skutečnosti nevyšly najevo. V této souvislosti žalobce odkázal na monitorovací zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2016, podle níž docházelo v té době na Ukrajině k četnému a systematickému porušování práva na spravedlivý proces jakož i ke svévolnému zadržování a mučení či jinému špatnému zacházení s osobami omezenými na svobodě. Žalobce dále uvedl, že neukončil kontrakt s ukrajinskou armádou svévolně, ale vedly ho k tomu podstatné důvody spočívající v nedostatečném zásobování, neuvádění pravdivých informací o stavu ozbrojeného konfliktu a počtech raněných a mrtvých. Ohledně věrohodnosti této výpovědi žalobce odkazuje na zprávu britského ministerstva vnitra *Country Information and Guidance – Ukraine: Military Service* ze dne 2. 11. 2016.

[11] Ohledně strachu z pronásledování ze strany soukromých osob žalobce připomněl, že po přestěhování s manželkou do Kyjeva mu sousedé vyhrožovali fyzickým napadením a likvidací za účast v ozbrojeném konfliktu. Když se s tím obrátil na policii, bylo mu řečeno, že si za to může sám a že si měl rozmyslet důsledky své účasti v bojích. Dále mu řekli, ať přijde, až bude mít konkrétní zranění. Žalobce se tedy obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány, ty mu však nebyly schopny nebo ochotny poskytnout adekvátní ochranu.

[12] Žalobce rovněž namítl, že žalovaný dostatečně nepřihlédl k relevantním informacím o zemi původu a neaplikoval je na případ žalobce.

[13] Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 27. 2. 2019, č. j. 2 Az 7/2017 - 53, zamítl.

[14] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku ocitoval výše rekapitulovanou část odůvodnění žalovaného k možnému udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a dále pouze uvedl, že se s tímto hodnocením ztotožňuje, a odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 10 Azs 9/2015 – 45, podle něhož na Ukrajině existují dostatečné a funkční právní záruky proti svévolnému zatýkání či věznění policií, což ovšem Nejvyšší správní soud konstatoval na základě informací o zemi původu z let 2010 až 2012.

[15] Dále se městský soud nad rámec žalobních námitek věnoval dalším formám mezinárodní ochrany, přičemž, obdobně jako žalovaný, důvody k jejich udělení neshledal. K případnému udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 odst. 1 a 2 písm. b) zákona o

pokračování

azyly městský soud shodně s žalovaným nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce na Ukrajině byl vystaven skutečnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Za vážnou újmu podle městského soudu nelze považovat odmítnutí výkonu vojenské služby. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, nejsou známy exemplární postihy za nenastoupení k výkonu základní vojenské služby či nesplnění nástupu k vojenské službě. Jak již konstatoval i žalovaný, vyhýbání se vojenské službě či samotná dezerce je trestným činem i v České republice. Pokud jde o nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), městský soud v této souvislosti podotkl, že žalobce před svým odjezdem z Ukrajiny žil se svou rodinou v Kyjevě ve střední části Ukrajiny, tedy v oblasti, která se nachází v dostatečné vzdálenosti od míst konfliktu. V této oblasti je podle dostupných informací tamní bezpečnostní situace klidná. Městský soud v této souvislosti poukázal na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle nichž se ozbrojených konflikt omezuje na oblast v blízkosti linie dotyku nepřátelených stran, přičemž zbytek území Ukrajiny je pod kontrolou ukrajinské vlády.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[16] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítal, že se městský soud řádně nevypořádal s námitkou možných závažných problémů, jimž by stěžovatel čelil v případě opakovaného odmítnutí nastoupení do ozbrojených složek, to vše za situace, kdy se stěžovatel s neochotou a problémy ze strany armády již potýkal. Stěžovatel vzhledem k osobní účasti v bojích disponuje informacemi, které jsou ve značném rozporu s postoji a daty prezentovanými vůči veřejnosti ze strany ukrajinské vlády. Právě tyto znalosti by mohly být využity jako prostředek k jeho vydírání a nucenému nástupu zpět do služby. Tomuto rozměru dané věci se však městský soud vůbec nevěnoval.

[17] Městský soud se řádně nevypořádal ani s námitkou možného pronásledování stěžovatele z důvodu odmítnutí vykonání vojenské služby, a to za situace, kdy by výkon vojenské služby mohl vést ke spáchání zločinu proti míru, válečného zločinu, zločinu proti lidskosti, vážného nepolitického zločinu a činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN. Stěžovatel nepochybně, že samotná nechuť nastoupit vojenskou službu a trestněprávní konsekvence takového postoje nejsou azylově relevantním důvodem, avšak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017 – 26, se o azylově relevantní důvody jedná v případě, kdy je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Výpověď stěžovatele v průběhu správního řízení svědčí o tom, že na východě Ukrajiny dochází k četným porušením mezinárodního práva lidských práv, jakož i práva humanitárního. Tyto skutečnosti musí být ostatně žalovanému známy z jeho vlastní úřední činnosti, když jsou zjevnou notorií, přičemž o nich informují četné mezinárodní organizace, ministerstva vnitra a zahraničních věcí jednotlivých států světa, jakož i tuzemská a zahraniční média. Stěžovatel odkazuje např. výroční zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině za rok 2019

zpracovanou Human Rights Watch či na zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 11. 2018 do 15. 2. 2019. Stěžovatel by se v případě návratu do oblasti bojů vystavil riziku, že bude muset na základě rozkazů svých velitelů páchat činy odporující mezinárodnímu právu. Stěžovatel v tomto ohledu odkazuje též na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, publ. pod č. 2406/2011 Sb. NSS, a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a rovněž na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Shepherd*, C-472/13, ECLI:EU:C:2015:117. Žalovaný ani městský soud však této otázce nevěnovali pozornost a neposoudili míru rizika, že by byl stěžovatel po svém návratu donucen na takových činech participovat.

[18] Žalovaný i městský soud se sice věnovali možnosti náhradní vojenské služby na Ukrajině, avšak podle stěžovatele pouze na teoretické úrovni, když nezkoumali reálnost takové možnosti ve vztahu k aktuální situaci v jeho zemi původu. Nejvyšší správní soud přitom ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2011, č. j. 8 Azs 13/2011 - 88, k problematice náhradní vojenské služby uvedl, že pro úplné zjištění stavu věci nestačí informace, podle níž právní řád teoreticky náhradní vojenskou službu umožňuje, aniž by mu bylo známo, zda a jakým způsobem je uplatňována v praxi (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64). Zodpovězení otázky, zda je skutečně možné zvolit v případě stěžovatele alternativní formu vojenské služby, považuje stěžovatel pro řádné posouzení věci za zcela zásadní.

[19] Stěžovatel rovněž uvádí, že ukrajinská armáda není schopna nebezpečí újmy na životě svých vojáků předcházet. Jak již stěžovatel uvedl v předcházejícím řízení, branci jsou nuceni bojovat často bez odpovídajícího vybavení a výcviku, což ještě zvyšuje riziko vážného zranění či usmrcení, zvláště pak v bojích s profesionálními, plně vycvičenými a vybavenými jednotkami ruské armády.

[20] Stěžovatel má dále za to, že jeho tvrzení o hrozbě újmy spočívající v jednání soukromých osob zaměřených proti němu a jeho rodině z důvodu jeho účasti v ozbrojeném konfliktu na východě země nevěnoval městský soud dostatečnou, resp. v podstatě žádnou pozornost.

[21] Stěžovatel tvrdí, že je ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu příslušníkem sociální skupiny bývalých vojáků, kteří se aktivně účastnili protiteroristických operací na východě Ukrajiny a kteří jsou z tohoto důvodu pronásledováni, přičemž nelze bez dalšího vyloučit, že potíže, jimž čelil stěžovatel v minulosti, se znovu vyskytnou po jeho návratu do země původu. Této otázce se městský soud nevěnoval. Stěžovatel má v této souvislosti za to, že se městský soud i žalovaný dopustili porušení čl. 10 odst. 1 písm. d) a odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). V souvislosti se závěry městského soudu i žalovaného o tom, že stěžovatel efektivně využil ochranu státních orgánů země původu v situaci, kdy se cítil ohrožen, stěžovatel uvádí, že jednání policie není v žádném případě možné pokládat za efektivní řešení problémů stěžovatele. Policie sice zabránila bezprostřednímu ohrožení jeho rodiny, nikdo z pachatelů však potrestán a ani řádně vyšetřován nebyl.

pokračování

[22] Stěžovatel setrvává na svém závěru o tom, že v případě návratu do země původu je ohrožen ze strany nestátních subjektů, což se v řízení nepodařilo žalovanému ani městskému soudu vyvrátit. Stěžovatel poukazuje na důkazní nouzi, ve které se osoby ohrožené pronásledováním ze strany soukromých osob nacházejí, neboť je fakticky nemožné disponovat jakýmkoliv oficiálními dokumenty o utrpeném příkoří. Stěžovatel v rámci správního i soudního řízení tak uvedl „maximum možného“.

[23] Městský soud podle stěžovatele rovněž pochybil, když neučinil závěr o existenci rizika vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu v případě návratu stěžovatele do země původu, a to opět ze strany soukromých osob, které vyhrožovaly stěžovatelově rodině v návaznosti na aktivity stěžovatele, jež vykonával v minulosti. Žalovaný si podle názoru stěžovatele neobstaral relevantní a aktuální informace o zemi původu stěžovatele k posouzení hrozby vážné újmy v případě návratu stěžovatele do země původu.

[24] Stěžovatel má za to, že na Ukrajině došlo k výraznému zhoršení bezpečnostní situace, a to především na přelomu let 2016 a 2017. Přesto však žalovaný ani městský soud této skutečnosti nevěnovali dostatečnou pozornost. Přitom je to právě žalovaný, kdo je odpovědný za náležité zjištění informací o zemi původu stěžovatele. Městský soud pak zjevně hodnotil závěry žalovaného pouze v rozsahu závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v jiných věcech, kdy však taková zjištění nemohou podle názoru stěžovatele sloužit pro posouzení jeho individuálního případu.

[25] Stěžovatel tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[26] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na žalobou napadený rozsudek, s nímž se ztotožnil, na své rozhodnutí, na obsah správního spisu a své vyjádření k žalobě. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel byl profesionálním vojákem a v zóně ATO sloužil dobrovolně na základě kontraktu, který ostatně již uplynul dne 14. 2. 2017. Další účast v bojích by se tak odvíjela od uzavření další smlouvy s armádou. Hrozba trestního stíhání je podle žalovaného pouhou spekulací stěžovatele, neboť kontrakt s armádou vypršel a žádné služební či jiné tajemství nevyzradil. Pokud jde o hrozbu pronásledování či vážné újmy ze strany soukromých osob, stěžovatel je oprávněn obrátit se na státní orgány nadřízené policii, nicméně i podle tvrzení stěžovatele policie efektivně zasáhla a zamezila vystěhování rodiny stěžovatele z bytu. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[29] Stěžovatel v tomto případě namítá zásadní pochybení městského soudu (mj. to, že se městský soud řádně nevypořádal s námitkou možného pronásledování stěžovatele z důvodu odmítnutí vykonání vojenské služby ani s námitkou pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu jeho účasti v ozbrojeném konfliktu), která by mohla mít dopad do jeho hmotně právního postavení a která navíc nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnosti je přijatelná.

[30] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Obsahem pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Azs 406/2019 – 28, v němž odkázal na svou ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, a shrnul, že „*rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces“.*

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud musí bohužel konstatovat, že právě takové vady shledal u napadeného rozsudku městského soudu. Jak totiž vyplývá z výše uvedené rekapitulace, jádro argumentace žalovaného i žalobní námitky stěžovatele se soustředily k možným důvodům udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to konkrétně k otázce, zda stěžovateli hrozí pronásledování z toho důvodu, že jeho služba jakožto profesionálního vojáka, resp. důstojníka v ukrajinské armádě nebyla dle jeho tvrzení řádně ukončena, neboť stěžovatel hrozil svým nadřízeným, že zveřejní některé pro ukrajinskou armádu a další státní složky „nepohodlné“ informace, z čehož stěžovatel dovozuje, že by mohl být v zemi původu trestně stíhán pro dezerci, vlastizradu či vyzrazení státního tajemství, nebo, že by mohl být stále považován za profesionálního vojáka ve službě a navrácen do oblasti bojů na jihovýchodě Ukrajiny, kde se nacházela jeho jednotka. Dále stěžovatel namítal odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých osob z toho důvodu, že byl příslušníkem armády účastnícím se ozbrojeného konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny a že má obavy, že mu nebude poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů, neboť se již na policii obrátil a na základě výše popsanych skutečností má za to, že mu policie účinnou ochranu ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu neposkytla.

[33] Jak již bylo konstatováno, městský soud se na jedné straně zcela nad rámec žalobních námitek pustil do posuzování možných důvodů pro udělení jiných forem mezinárodní ochrany, než je azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, co je možné akceptovat u doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu, u níž byl, obdobně jako u azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, povinen dostát povinnosti soudu prvního stupně dle čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) provést úplné *ex nunc* posouzení skutkové i právní stránky věci, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany dle kvalifikační směrnice, za situace, kdy toto ustanovení procedurální směrnice nebylo řádně transponováno do vnitrostátního práva. Těžko však lze vybočení z rámce žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. ospravedlnit např. u výlučně vnitrostátního institutu humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, jemuž městský soud věnoval značnou část svého odůvodnění, ačkoliv jeho neudělení stěžovatel v žalobě, resp. jejím doplnění (nad rámec zcela obecné věty v původní „formulářové“ žalobě, podle níž žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav mj. ve vztahu k § 14 zákona o azylu) vůbec nezpochybňoval.

[34] Na straně druhé se ovšem městský soud vůbec nevěnoval již nastíněným sporným otázkám vztahujícím se k § 12 písm. b) zákona o azylu nad rámec toho, že ocitoval část odůvodnění rozhodnutí žalovaného věnované posouzení těchto otázek a dodal, že se s tímto hodnocením ztotožňuje. To by podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska přezkoumatelnosti rozsudku dostačovalo v případě, že by taková argumentace žalovaného správního orgánu k daným otázkám byla vyčerpávající a že by k ní se vztahující žalobní námitky nepřinášely nic nového, nespochybňovaly by závěry žalovaného žádnými novými argumenty. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, neboť i přesto, že se argumentace uplatněná stěžovatelem v žalobě jen částečně shoduje s tím, s čím stěžovatel přichází v kasační stížnosti, přece jen obsahuje námitky vůči závěrům žalovaného, na něž městský soud mohl a měl reagovat.

[35] Žalovaný totiž založil své rozhodnutí v první řadě na skutkovém závěru, podle něhož byla stěžovatelova služba v armádě, i přes nestandardní okolnosti spojené

s nevydáním propouštěcích dokumentů stěžovateli, definitivně ukončena a již jen z tohoto důvodu nehrozí stěžovateli ani trestní stíhání pro dezerci ani možnost opětovného navrácení do oblasti ozbrojeného konfliktu na jihovýchodní Ukrajině. Z žaloby je však zřejmé, že stěžovatel toto základní skutkové východisko, na němž jsou založeny závěry žalovaného, popírá, neboť již ve správním řízení vypověděl, že si není jistý, zda je stále příslušníkem ukrajinské armády, či nikoliv. Z jeho výpovědi vyplývá, že se ho představitelé armády či tajné služby dle jeho přesvědčení snažili „držet v šachu“, resp. v nejistotě právě ohledně otázky, zda byl jeho služební poměr v armádě ukončen, či nikoliv, a spíše ho přimět k návratu do aktivní služby, aby nezveřejnil některé pro armádu a další státní složky nepohodlné informace, zejména o skutečné situaci ukrajinské armády v rámci ozbrojeného konfliktu, její výzbroji, počtu raněných a mrtvých vojáků atd.

[36] Je tedy třeba, aby se městský soud v první řadě k této základní skutkové otázce vyjádřil, neboť teprve od závěru o ní se může odvíjet posouzení dalších námitek stěžovatele.

[37] Prozatím lze pouze v obecné rovině konstatovat, že jistě, jak zdůraznili žalovaný i městský soud, samotné plnění branné povinnosti (bez dalších souvislostí) podle judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU se nepovažuje za důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, pokud se jedná o plnění takové povinnosti v regulární armádě demokratického státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud případné odpírání výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí není trestáno nepřiměřenými sankcemi. Podrobení se takové povinnosti potom samo o sobě nezakládá pronásledování ani vážnou újmu ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu by naopak za určitých okolností mohla být významná z pohledu možného pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, který musí být vykládán v souladu s čl. 9 kvalifikační směrnice, jak upozorňuje rovněž stěžovatel. Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování mimo jiné považováno právě trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení (vylučující klauzule) uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Dále podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice mohou být za pronásledování obecně považována také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání [včetně případného takového nepřiměřeného trestání odepření výkonu vojenské služby z důvodu svědomí; k těmto otázkám viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24, a ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, nebo již stěžovatelem uváděný rozsudek Soudního dvora ve věci *Shepherd*, C-472/13, zabývající se výkladem obdobných ustanovení předchozí kvalifikační směrnice, tj. čl. 9 odst. 2 písm. b), c) a e) směrnice Rady 2004/83/ES; pokud jde o souvislost tohoto typu pronásledování s azylově relevantními důvody pronásledování dle čl. 10 kvalifikační směrnice, za něž by v případě stěžovatele, pokud by mu takové pronásledování skutečně hrozilo, bylo možné považovat stěžovatelem zastávané či jemu původci pronásledování připisované politické názory v podobě kritického hodnocení situace ukrajinské armády při jejím nasazení do ozbrojeného konfliktu, srov. též recentní rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 11. 2020, EZ, C-238/19, ECLI:EU:C:2020:945].

pokračování

[38] Byť stěžovatel obavu, že by se svým případným opětovným nasazením do ozbrojeného konfliktu podílel na zločinech nebo jednáních spadajících mezi důvody vyloučení dle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice (§ 15 odst. 1 zákona o azylu), ve správním řízení ani v řízení před městským soudem vůbec nezmiňoval a přichází s ní až v kasační stížnosti, od počátku naopak uváděl, že se obává nepřiměřeného a diskriminačního trestního stíhání pro dezerci či jiné, výše zmiňované trestné činy, v souvislosti s odmítnutím pokračovat ve výkonu vojenské služby za jím tvrzených nestandardních podmínek.

[39] Byť lze také obecně souhlasit se závěrem, že na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní) služby, která je vykonávána většinou v nemocnicích těmi, kteří odmítnout nastoupit vojenskou službu z náboženských důvodů (na něž se stěžovatel rovněž odvolává), z těchto informací není vůbec zřejmé, že by se tato možnost, která je jistě otevřena nově povolávaným brancům, mohla vztahovat i na stěžovatele, pokud by byl představitelem ozbrojených složek i nadále považován za aktivního příslušníka profesionální ukrajinské armády.

[40] Žádné z těchto otázek se městský soud v napadeném rozsudku nevěnoval, a tedy nelze než ho považovat v daném ohledu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[41] K obdobnému závěru musí Nejvyšší správní soud dospět, pokud jde o posouzení druhé namítané otázky městským soudem, totiž toho, zda má stěžovatel odůvodněný strach z pronásledování, případně zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních subjektů, konkrétně ruskojazyčných obyvatel v místě bydliště stěžovatele a jeho rodiny v Kyjevě, kteří jim dle tvrzení stěžovatele vyhrožují fyzickou likvidací a kteří se pokusili vystěhovat rodinu stěžovatele z bytu z toho důvodu, že se stěžovatel účastnil ozbrojeného konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny na ukrajinské („protiruské“) straně. Žalovaný k tomu jednak uvedl, že dosavadní příkoří, která stěžovatel a jeho rodina utrpěli, nemají intenzitu pronásledování, resp. vážné újmy, a jednak je toho názoru, že stěžovateli a jeho rodině jsou státní orgány, včetně policie, schopny i ochotny poskytnout adekvátní ochranu, což se již částečně stalo, když policie zabránila vystěhování stěžovatelovy rodiny z bytu.

[42] Vzhledem k tomu, že městský soud se ani k těmto sporným otázkám v podstatě nijak nevyjádřil, může Nejvyšší správní soud jen v obecné rovině konstatovat, že posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice).

[43] I v daném případě je tedy zásadní otázka, zda stěžovateli hrozí pronásledování ze strany jeho ruskojazyčných obyvatel v blízkosti jeho bydliště v budoucnu, a dále, zda zmiňované důvody tohoto pronásledování jsou ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 10 kvalifikační směrnice, azylově relevantní, tedy zda je zde dána souvislost pronásledování s jeho taxativně vymezenými důvody, např. se zastáváním politických názorů stěžovatele či jemu původci pronásledování připisovaných pro jeho zapojení do ozbrojeného konfliktu v rámci ukrajinské armády, nebo zda lze, jak stěžovatel uvádí ovšem až v kasační stížnosti, považovat stěžovatele za příslušníka sociální skupiny bývalých vojáků, kteří se účastnili daného ozbrojeného konfliktu, a kteří by měli být právě z důvodu příslušnosti k této sociální skupině pronásledováni.

[44] I pokud by tato přímá souvislost s relevantními důvody pronásledování shledána nebyla, vyvstala by otázka, zda ze strany jmenovaných nestátních původců nehrozí stěžovateli skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o azylu v případě návratu stěžovatele do země původu, neboť obecně dle § 14a zákona o azylu (na rozdíl od pronásledování dle § 12 zákona o azylu) není podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto skutečného nebezpečí.

[45] Ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu pak vymezuje, obdobně jako čl. 6 kvalifikační směrnice, okruh možných původců pronásledování nebo vážné újmy tak, že se jimi „rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Dle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice tato případná ochrana před nestátními původci pronásledování či vážné újmy musí být účinná, a ne pouze dočasná (k tomu srov. v kontextu ukončení mezinárodní ochrany rozsudek velkého senátu Soudní dvora EU ze dne 2. března 2010, *Abdulla*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 a C-179/08, ECLI: EU:C:2010:105, body 72-73). Zpravidla je tomu tak, pokud poskytovatel ochrany „učíní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“ (srov. též obdobné znění § 2 odst. 5 zákona o azylu). Ačkoliv z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23), v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

[46] Z rozhodnutí žalovaného ani ze správního spisu není zřejmé, na jakých informacích o zemi původu žalovaný vystavěl svůj závěr o standardním fungování ukrajinských orgánů, a stěžovateli lze přisvědčit i v tom, že se ani městský soud ani žalovaný žádným způsobem nevyrovnávají s problémem korupce a zneužití pravomocí ze strany policie a dalších bezpečnostních složek, které jsou skutečně, dle řady dalších, podrobněji zpracovaných

pokračování

informací o zemi původu - nejen těch, na něž odkazuje stěžovatel v žalobě, aniž by se s těmito důkazními návrhy městský soud v napadeném rozsudku vypořádal, ale i těch obsažených ve správním spise - jedním ze zásadních problémů dnešní Ukrajiny. Přesto z těchto informací na druhé straně nevyplývá, že by se Ukrajina měla řadit mezi státy, kde je policii třeba považovat *a priori* za zcela nefunkční či dopouštějící se svévolného, nezákonného jednání bez ohledu na osobní zkušenost žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

[47] Bylo tedy na městském soudu, aby posoudil, zda stěžovatelem popisovaná a v žalobě namítaná osobní zkušenost s tím, jak policie zasáhla, či naopak odmítla zasáhnout na ochranu stěžovatele a jeho rodiny v souvislosti s útoky zmiňovaných nestátních původců pronásledování či vážné újmy, svědčí o tom, že jsou státní orgány v zemi původu schopny a ochotny stěžovateli zajistit odpovídající ochranu před tímto pronásledováním nebo vážnou újmu. Ani tato úvaha však v napadeném rozsudku městského soudu přezkoumatelným způsobem vyjádřena nebyla.

[48] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů opodstatněnou, přičemž tento závěr brání tomu, aby se kasační soud zabýval dalšími, věcnými námitkami stěžovatele. Bude na městském soudu, aby v dalším řízení ve světle uplatněných žalobních bodů závěry žalovaného o těchto relevantních otázkách přezkoumal, a to i z toho hlediska, zda mají svou oporu ve správním spisu v podobě dostatečně aktuálních, objektivních a zejména adresných informací o zemi původu.

IV.

Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[50] Pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 18. 4. 2019, č. j. 5 Azs 87/2019 - 17, ustanovil zástupce, a to, dle jeho návrhu, advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, a dále v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6800 Kč. Tuto částku je třeba navýšit o DPH 21 %, celkem tedy zástupci stěžovatele náleží částka 8228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. března 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu